

FINTA ÉVA

KISDED VILÁG

*Vagyok, mint minden ember: egyszer
a végtelen spirálján vegyszer
génláncom titkos kód és fegyver
az időt vívom meg ezekkel.*

*Miként a nagy galaktikákban
elnémult jelrendszer a szájam
arcomat elmúlásra szántam
az idő végtelen tavában.*

*Tudatom így, karácsony táján:
pára a szín és a szívárvány
helyettünk vérzik el a bárány
ünnepeink fénylő világán.*

*És azt is látnunk kell e télben:
semmi sem jöhet el egészen
semmi sem tűnik el a létben
mert ott vibrál a gyertyafényben*

*mint a tavalyról ránk maradtak:
haszonnövény- és virágmagvak
tavasszal életkedvet kapnak
étkéül embernek, vadaknak.*

*Így szólítunk a téli éjben
a csillagok fehér tűzében
kiben megtestesül az érdem
megújul minden születésben.*

2015 decembere

TOKAJ

*A vulkán ereje egykoron
tűzesőt szikrázva az égre
széthányta földünk kincseit
és lelket lehelt melegébe.*

*Az olvadt magma fémcseppjei,
miként az érett szőlőfürtök,
megkövesedve alszanak,
álmuk a fénylő napban költött.*

*A hegyoldal kőteraszain
sétálgat a magányos gazda,
figyeli a dús fürtöket
megkötözgeti, kacsozgatja*

*az elbitangolt hajtásokat,
a súlyától megroggyant termést
zsebében spárga, bicska van,
szájában borízű az emlék.*

*Majd, ha szüretkor mind megtelik
kádja az idei szemekkel,
s a száron hagyott fürtöket
megcsípi fagyával november,*

*belémar a töppedt szemekbe,
a szőlő megfonnyadt húsába,
s a cukros, lazúros ragacs
belegyöngyöződik a kádba:*

*csak akkor tudja, mi végre volt
minden cselekvése az évnek,
fényes lett vagy silány bora,
szidják vagy ünneplik a vének.*

*Ezért, hogy Tokaj himnuszosan
követi tetteink, sorsunk.
A nagy begyűjtések előtt
még nem sejlik, mi végre voltunk.*

Sárospatak, 2015. augusztus 21.